

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D., a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., a Mgr. Filipa Skřivana v právní věci

žalobkyně: **Pekárna u Jahodů s.r.o.**
sídlem Havlíčkova 159, Uherské Hradiště

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení Brno**
sídlem Veveří 7, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 11. 2022, č.j. 47000/029525/22/010/KH,
sp. zn. KO/PVM8/199/22,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 16. 11. 2022, č.j. 47000/029525/22/010/KH, sp. zn. KO/PVM8/199/22, kterým bylo zamítnuto její
Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

odvolání a zároveň bylo potvrzeno rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení Uherské Hradiště (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 7. 10. 2022 (jak plyne z údajů o jeho vypravení), č.j. 47011/071220/22/010/KZ (platební výměr č. 88/389/22/781), jímž byla žalobkyni uložena povinnost uhradit za měsíce červen, červenec a srpen roku 2020 dlužné pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti spolu s penále v celkové výši 246 513 Kč. Prvostupňový orgán neuznal nárok žalobkyně na prominutí pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti za výše uvedené měsíce, neboť žalobkyně nesplnila podmínky stanovené v § 2 odst. 1 písm. b) zákona č. 300/2020 Sb., o prominutí pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti placeného některými zaměstnavateli jako poplatníky v souvislosti s mimořádnými opatřeními při epidemii v roce 2020 a o změně zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 300/2020 Sb.“).

I. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobkyně namítá, že napadené rozhodnutí je nezákonné. S odkazem na § 2 odst. 1 písm. b) zákona č. 300/2020 Sb. dovozuje, že do vyměřovacího základu za zaměstnance nelze zahrnout také zaměstnankyni v řádné výpovědní době, neboť její výpovědi žalobkyně nemohla zabránit. Přestože pracovní poměr zaměstnankyně trvá a skončí až uplynutím výpovědní doby, tak tato zaměstnankyně, o níž zaměstnavatel ví, že odejde, zkrsluje počet zaměstnanců. Zjištěný počet zaměstnanců v pracovním poměru účastných nemocenského pojištění by tak činil 84, 615 %, neboť ke dni 31. 5. 2020 odešli další tři zaměstnanci (na základě dohody o rozvázání pracovního poměru).
3. Žalobkyně poukazuje na to, že bez započtení zaměstnankyně ve výpovědní době by zákonná hranice 90 % ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) zákona č. 300/2020 Sb. činila 2,5 zaměstnance. Proto se žalobkyně při výkladu § 2 odst. 1 písm. b) zákona č. 300/2020 Sb. dovolává možnosti zaokrouhlení počtu zaměstnanců směrem nahoru při výpočtu základny.
4. Žalobkyně požaduje použit teleologický výklad, neboť výklad zastávaný správními orgány znamená, že by zaměstnavatel nemohl využít benefitu zákona č. 300/2020 Sb., ačkoli by k tomu v konečném důsledku nedošlo jeho zaviněním. V době rozhodování o tom, zda uplatnit nárok na prominutí podle zákona č. 300/2020 Sb., přitom státní správa neposkytla žádné vysvětlení k posuzování splnění zákonných podmínek, z čehož žalobkyně dovozuje porušení principu legitimního očekávání.
5. Z uvedených důvodů žalobkyně navrhl, aby zdejší soud napadené rozhodnutí zrušil. Na svém procesním postoji žalobkyně setrvala po celou dobu řízení před zdejším soudem.

II. Shrnutí procesního stanoviska žalované

6. Žalovaná se žalobou nesouhlasí, neboť žalobkyně nesplnila podmínku stanovenou v § 2 odst. 1 písm. b) zákona č. 300/2020 Sb. pro uplatnění nároku na prominutí pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, jímž je 90 % zaměstnanců v pracovním poměru za předmětné kalendářní měsíce (červen až srpen 2020) oproti stavu ke dni 31. 3. 2020. Podle žalované je třeba při výpočtu do celkového počtu zaměstnanců zahrnout i zaměstnankyni ve výpovědní době, neboť její pracovní poměr (včetně účasti na Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

nemocenském pojištění) ke dni 31. 3. 2020 trval. Žalovaná nadto odmítá možnost zaokrouhlování počtu pracovních poměrů; zákon č. 300/2020 Sb. stanoví hranici 90 % zaměstnanců v pracovním poměru za konkrétní měsíc oproti stavu ke dni 31. 3. 2020 a jakékoli menší číslo znamená, že podmínka pro prominutí pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti nebyla splněna.

7. Taktéž žalovaná setrvala na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejší soudem a navrhl, aby zdejší soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení věci

8. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
9. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalované (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a bez jednání za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s.ř.s. dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. V posuzované věci je sporu pouze o právní otázku týkající se výkladu § 2 odst. 1 písm. b) zákona č. 300/2020 Sb., konkrétně, zda do celkového počtu zaměstnanců ve smyslu tohoto ustanovení v rámci rozhodné doby ke dni 31. 3. 2020 započítat zaměstnankyni v řádné výpovědní době, či nikoli. Další otázka vznesená žalobkyní se týká způsobu výpočtu zaměstnanců pro účely posouzení dodržení zákonem stanovené alespoň 90% hranice počtu všech zaměstnanců účastných na nemocenském pojištění k poslednímu dni měsíce března 2020.
11. Podle § 1 odst. 1 zákona č. 300/2020 Sb. tento zákon upravuje jako kompenzaci některých hospodářských následků souvisejících s výskytem koronaviru označovaného jako SARS CoV-2 prominutí pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, které jsou podle zákona o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti povinni platit zaměstnavatelé jako poplatníci pojistného za červen, červenec a srpen 2020. Prominutím pojistného se rozumí snížení vyměřovacího základu zaměstnavatele podle § 3 tohoto zákona.
12. Podle § 2 odst. 1 zákona č. 300/2020 Sb. má nárok na prominutí pojistného za kalendářní měsíc zaměstnavatel, jestliže a) počet jeho zaměstnanců v pracovním poměru, kteří jsou účastni nemocenského pojištění, nepřesahuje v posledním dni kalendářního měsíce 50, b) počet jeho zaměstnanců v pracovním poměru, kteří jsou účastni nemocenského pojištění, činí v posledním dni kalendářního měsíce aspoň 90 % počtu těchto zaměstnanců v posledním dni března 2020, c) úhrn vyměřovacích základů zaměstnanců v pracovním poměru za kalendářní měsíc činí aspoň 90 % úhrnu vyměřovacích základů zaměstnanců v pracovním poměru za březen 2020, d) odvedl pojistné, které jsou povinni platit jeho zaměstnanci, ve stanovené lhůtě a ve výši uvedené na přehledu podle § 9 zákona o pojistném, a e) za kalendářní měsíc nečerpá prostředky na částečnou úhradu mzdových nákladů poskytovaných zaměstnavatelům z Cíleného programu podpory zaměstnanosti, který jako

cílený program k řešení zaměstnanosti podle § 120 zákona o zaměstnanosti byl schválen vládou České republiky ke zmírnění negativních dopadů onemocnění COVID-19 způsobeného novým koronavirem označovaným jako SARS CoV-2 na zaměstnanost v České republice.

13. O skutkové otázce sporu není. Prvostupňový orgán při kontrole plnění povinností na úseku nemocenského pojištění, důchodového pojištění a při odvodu pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti zjistil, že žalobkyni z důvodu nesplnění podmínky dle § 2 odst. 1 písm. b) zákona č. 300/2020 Sb. nevznikl nárok na prominutí pojistného v měsících červnu až srpnu 2020, neboť počet zaměstnanců v pracovním poměru, kteří byli účastni nemocenského pojištění, nečinil v posledním dni kalendářního měsíce alespoň 90 % počtu těchto zaměstnanců v posledním dni měsíce března 2020.
14. Dne 7. 10. 2022 proto vydal prvostupňový orgán platební výměr č. 88/389/22/781, jímž žalobkyni uložil zaplacení dlužného pojistného ve výši 184 396 Kč a penále z tohoto dlužného pojistného ve výši 62 117 Kč. Žalovaný závěry prvostupňového rozhodnutí (platební výměr) jako správné potvrdil.
15. Podle § 1 odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti (dále jen „zákon č. 589/1992 Sb.“), tento zákon upravuje pojistné na sociální zabezpečení, které zahrnuje pojistné na důchodové pojištění a pojistné na nemocenské pojištění, a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti.
16. Podle § 3 odst. 3 zákona č. 589/1992 Sb. jsou zaměstnanci poplatníky pojistného na důchodové pojištění, jde-li o zaměstnance, kteří jsou účastni důchodového pojištění podle předpisů o důchodovém pojištění a zároveň jsou účastni nemocenského pojištění podle předpisů o nemocenském pojištění; za tohoto zaměstnance se považuje též fyzická osoba, které po skončení zaměstnání zakládajícího účast na důchodovém a nemocenském pojištění byly zúčtovány příjmy z tohoto zaměstnání, které jsou započitatelné do vyměřovacího základu.
17. Podle § 5 odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb. je vyměřovacím základem zaměstnance pro pojistné na důchodové pojištění úhrn příjmů, s výjimkou náhrad výdajů poskytovaných procentem z platové základny představitelům státní moci a některých státních orgánů a soudců, které jsou nebo by byly, pokud by podléhaly zdanění v České republice, předmětem daně z příjmů fyzických osob podle zákona o daních z příjmů a nejsou od této daně osvobozeny a které mu zaměstnavatel zúčtoval v souvislosti se zaměstnáním, které zakládá účast na nemocenském pojištění. Zúčtovaným příjmem se pro účely věty první rozumí plnění, které bylo v peněžní nebo nepeněžní formě nebo formou výhody poskytnuto zaměstnavatelem zaměstnanci nebo předáno v jeho prospěch, popřípadě připsáno k jeho dobru anebo spočívá v jiné formě plnění prováděné zaměstnavatelem za zaměstnance.
18. Podle § 9 odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb. odvádí zaměstnavatel pojistné za jednotlivé kalendářní měsíce. Pojistné za kalendářní měsíc je splatné od prvního do dvacátého dne následujícího kalendářního měsíce. Pojistné se odvádí na účet příslušné okresní správy sociálního zabezpečení.
19. Podle § 10 odst. 1 zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění (dále jen „zákon č. 189/2006 Sb.“), vzniká pojištění zaměstnanci dnem, ve kterém začal Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

vykonávat práci pro zaměstnavatele, a zaniká dnem skončení doby zaměstnání, pokud se nestanoví jinak v odstavcích 2 a 3.

20. Podle § 3 písm. x) zákona č. 187/2006 Sb. se v tomto zákoně dobou zaměstnání rozumí období od počátku výkonu činnosti zaměstnance pro zaměstnavatele do konce období, v němž tato činnost měla nebo mohla být vykonávána.
21. Podle § 51 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, byla-li dána výpověď, skončí pracovní poměr uplynutím výpovědní doby. Výpovědní doba musí být stejná pro zaměstnavatele i zaměstnance a činí nejméně 2 měsíce, s výjimkou vyplývající z § 51a. Výpovědní doba smí být prodloužena jen smlouvou mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem; tato smlouva musí být písemná. Podle § 51 odst. 2 zákoníku práce začíná výpovědní doba prvním dnem kalendářního měsíce následujícího po doručení výpovědi a končí uplynutím posledního dne příslušného kalendářního měsíce, s výjimkami vyplývajícími z § 51a, § 53 odst. 2, § 54 písm. c) a § 63.
22. Jak plyne z citované právní úpravy, prominutí pojistného za předmětné kalendářní měsíce tvoří částečnou kompenzaci hospodářských následků spojených s obdobím koronavirové pandemie, které je možno uplatnit za podmínek stanovených v zákoně č. 300/2020 Sb. (§ 1 tohoto zákona). Okruh adresátů, na něž se tento nárok vztahuje, je vymezen v § 2 odst. 1 tohoto zákona.
23. Zákon č. 300/2020 Sb. spojuje nárok na prominutí pojistného za měsíce červen až srpen 2020 se zákonodárcem stanoveným (tudíž nutně zaměstnavatelem udrženým) poměrem počtu zaměstnanců v pracovním poměru účastných nemocenského pojištění v těchto měsících vůči počtu zaměstnanců v pracovním poměru účastných nemocenského pojištění ke dni 31. 3. 2020. Pro úspěšné uplatnění tohoto nároku musí počet zaměstnanců v pracovním poměru účastných nemocenského pojištění v daných kalendářních měsících (k jejich poslednímu dni) dosahovat alespoň 90 % počtu zaměstnanců v pracovním poměru účastných nemocenského pojištění ke dni 31. 3. 2020.
24. Tuto podmínku žalobkyně nesplnila. Prvostupňový orgán totiž zjistil, že do celkového počtu zaměstnanců ke dni 31. 3. 2020 účastných nemocenského pojištění nezahrnula zaměstnankyni ve výpovědní době, která jí ještě ke dni 31. 3. 2020 plynula ve smyslu § 51 odst. 1 ve spojení s § 333 zákoníku práce. Tato zaměstnankyně byla odhlášena z účasti na nemocenském pojištění ke dni 24. 5. 2020. U této zaměstnankyně tedy ke dni 31. 3. 2020 trval její pracovní poměr a byla ve smyslu § 10 odst. 1 ve spojení s § 3 písm. x) zákona č. 187/2006 Sb. účastna nemocenského pojištění. Do celkového výpočtu zaměstnanců žalobkyně ke dni 31. 3. 2020 tak měla být tato zaměstnankyně zahrnuta. Při výpočtu pro účely naplnění podmínky stanovené v § 2 odst. 1 písm. b) zákona č. 300/2020 Sb. tak bylo nutné vycházet z počtu 26 zaměstnanců, nikoliv 25, jak žalobkyně nesprávně dovozuje v podané žalobě.
25. Namítá-li žalobkyně, že podání výpovědi své zaměstnankyně nemohla ovlivnit a že je „nezavinila“, jde o argumenty z hlediska podmínek ve smyslu zákona č. 300/2020 Sb. bez

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

významu. Díkce zákona č. 300/2020 Sb. je pro účely prominutí pojistného v § 2 odst. 1 písm. b) a c) jednoznačná, pokud jde o pravidla výpočtu poměru počtu zaměstnanců ke dni 31. 3. 2020 a v kalendářních měsících červen a srpen 2020. Naopak není pravdou, že zaměstnanec ve výpovědní době „zkresluje“ základ pro výpočet tohoto poměru. Žádná pochybnost ze znění zákona v tomto smyslu neplyne. Nebyl dán žádný racionální důvod na zaměstnankyni ve výpovědní době nahlížet jinak než jako na ostatní zaměstnance žalobkyně, neboť rozhodným kritériem je, že byla v pracovním poměru a byla účastna nemocenského pojištění. Závěry správních orgánů se tudíž opírají o zákonné důvody a jsou správné.

26. Nadto, i kdyby žalobkyně hypoteticky ke dni 31. 3. 2020 měla 25 zaměstnanců, pak ani v takovém případě by kritéria stanovená v § 2 odst. 1 písm. b) zákona č. 300/2020 Sb. s ohledem na rozvázání pracovního poměru s dalšími třemi zaměstnanci ke dni 31. 5. 2020 nenaplnila.
27. Žalobkyně totiž postupovala tak, že na základě § 2 odst. 1 písm. b) zákona č. 300/2020 Sb. nejenže (nesprávně) počítala s 25 zaměstnanci, nýbrž i s ohledem na počet zaměstnanců v červenci, kterých bylo 22, výpočet pro účely dodržení požadované hranice 90 % zaokrouhlila, neboť i při počtu 25 zaměstnanců by jich žalobkyně udržela v měsíci červenci pouze 88 % (ve skutečnosti to bylo s ohledem na skutečný počet zaměstnanců v březnu 2020 84,6 %). Posunout zákonem č. 300/2020 Sb. požadovanou hranici 90 % zaokrouhlením bez výslovného znění zákona nelze, přestože samotný způsob zaokrouhlování jako takový není v rozporu s matematickými pravidly. Zdejší soud odkazuje na str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí, kde žalovaná správně uvádí, že jestliže je zákonem č. 300/2020 Sb. stanovena taxativní hranice 90 % zaměstnanců, tak jakýkoli jiný počet zaměstnanců nacházející se pod hranicí 90 % znamená, že limit 90 % zaměstnanců pro účely nároku na prominutí pojistného ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) zákona č. 300/2020 Sb. nebyl splněn.
28. K možnosti výkladu ve prospěch smyslu a účelu zákona pak zdejší soud dodává, že zákon č. 300/2020 Sb. srozumitelně a jednoznačně stanovuje podmínky za jakých vzniká zaměstnavateli nárok na prominutí pojistného. V opačném případě zaměstnavatel tedy nárok na prominutí pojistného, coby dobrodiní za stejných zákonem stanovených podmínek pro všechny zaměstnavatele, nemá. Jak také potvrdil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 24. 1. 2023, č.j. 2 Ads 116/2022-28, „[j]estliže zákon č. 300/2020 Sb. stanovuje konkrétní podmínky pro uplatnění nároku na prominutí pojistného, pak je třeba jim dostát. Při posouzení splnění podmínek nároku na prominutí pojistného podle § 2 odst. 1 zákona o prominutí pojistného nelze jazykový výklad daného ustanovení pomínout. Na jeho základě lze bez pochybností dovodit, že nesplní-li zaměstnavatel, byť jednu z podmínek § 2 odst. 1 písm. a) až e) zákona o prominutí pojistného, nárok na prominutí pojistného mu nevznikne. K jazykovému výkladu se Nejvyšší správní soud vyjádřil již několikrát, například v rozsudku ze dne 15. 12. 2020, č. j. 3 Afs 155/2019-40, kdy vyslovil, že „jazykový výklad zákonného ustanovení má – s určitými výjimkami – přednost před jinými výkladovými metodami (typicky metodou teleologickou)“, nebo v rozsudku ze dne 30. 11. 2021, č. j. 7 Azs 336/2021-41, kdy „jazykový výklad má stále svou nezastupitelnou roli, neboť především jeho prostřednictvím právo přibližuje regulaci běžným adresátům“. Výklad na základě účelu zákona lze upřednostnit před výkladem jazykovým pouze za podmínky nejasnosti a nesrozumitelnosti právní normy, umožňující např. více interpretací,

jakož i rozpor u doslovného znění daného ustanovení s jeho smyslem a účelem, o jejichž jednoznačnosti a vylučnosti není jakákoli pochybnost (srov. stanovisko Ústavního soudu ze dne 21. 5. 1996, Pl. ÚS-st. 1/96, které již krajský soud v napadeném rozsudku citoval). V daném případě nelze mít ve vztahu k naplnění podmínek pro vznik nároku na prominutí pojistného za to, že by byl zákon o prominutí pojistného nejasný nebo nesrozumitelný. Text zákona o prominutí pojistného je naopak jednoznačný a nevyvolává nutnost užití jiných metod výkladu. Stěžovatelčina námitka, že bylo možné a nutné se od jazykového výkladu ustanovení odchýlit tak není důvodná.“ (závěr ohledně jednoznačnosti a srozumitelnosti zákona č. 300/2020 Sb. byl potvrzen také usnesením Ústavního soudu ze dne 25. 7. 2023, sp. zn. III. ÚS 792/2023, obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2023, č.j. 6 Ads 131/2022-26).

29. V daném případě tak nelze hypotézu právní normy neodpovídající situaci žalobkyně (lapidárně shrnuto 26 zaměstnanců k 31. 3. 2020 ku 22 zaměstnancům k 31. 7. 2020) upravit žalobkyní vlastním předestřeným výkladem zákona č. 300/2020 Sb. jdoucím nad rámec jeho zákonného znění a představujícím de facto rozšíření zákonodárcem stanovených podmínek pro prominutí pojistného. Namítá-li v této souvislosti žalobkyně porušení zásady legitimního očekávání, pak žádné takové očekávání ve prospěch jejího nesprávného výkladu dané právní normy žalobkyni nevzniklo (ke vzniku legitimního očekávání viz kupř. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11.10.2024, č.j. 7 Afs 36/2024-27). Vznik legitimního očekávání nelze dovozovat pouze z toho, že veřejnosti nebyl podán výklad dané právní normy orgány státní správy (informace o tom, jak bude správní orgán při výkladu § 2 odst. 1 zákona č. 300/2020 Sb. postupovat), jak činí žalobkyně. Naopak výklad provedený správními orgány při aplikaci právní normy na konkrétní skutkový stav odpovídá smyslu a textu § 2 odst. 1 zákona č. 300/2020 Sb., jehož srozumitelnost a jednoznačnost potvrdil také Nejvyšší správní soud i Ústavní soud. Ani tato námitka tudíž není důvodná.
30. Tím jsou žalobní námitky vyčerpány. Jestliže za dané situace správní orgány přistoupily k doměření pojistného (včetně penále) žalobkyni, pak jejich postupu nelze nic vytknout.
31. Zdejší soud proto neshledal žalobu důvodnou a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

IV. Náklady řízení

32. O nákladech řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, a proto jí nenáleží právo na náhradu nákladů řízení; to by náleželo procesně úspěšnému účastníkovi, kterým byla žalovaná. Zdejší soud však nezjistil, že by žalované vznikly náklady nad rámec její běžné úřední činnosti, a proto rozhodl, že se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 7. listopadu 2024

David Raus v.r.
předseda senátu